

דף יד.

עין משפט א. אר"ח סימן תקלד פעיף א
עין לעיל דף יג: עין משפט מ

עין משפט ה. אר"ח סימן תקלא פעיף ד
עין לעיל דף יג: עין משפט ל

דף יד:

עין משפט א. יו"ד סימן שמ פעיף כז
כו. כו. קטן שמת לו מת קורעין לו משום עוגמת נפש ל.

עין משפט ב. אר"ח סימן תקלא פעיף ו
ו. מותר לגלח קטן במועד מ אפי' שנולד קודם הרגל.
הגה: ואפי' בפרהסיא מותר נ.

ל. פירוש כדי להרכות בהספד, וגם קטן שהגיע לחינוך קורעין לו כדי לחנכו במצוות, ועיין בט"ז ס"ק ט"ו.
מ. שאין עליו חיוב לגלח בערב יו"ט דלאו בר מצוה הוא. ט"ז ס"ק ו'. ומ"א ס"ק ח'. ומשמע דכל שאין לו י"ג שנים וב' שערות מותר אף שהגיע לחינוך. כה"ח אות כ"ה, ממשב"ז.
ו. וגם קטן שמותר לגלחו במועד היינו ביש לו שער רב ומצער אותו. כ"כ הב"י בשם הנ"י. וכ"כ המ"ב אות ט"ו.
לעכו"ם אסור לגלח במועד אף דלאו בר חיובא הוא, דלא עדיף משאר מלאכות דאסור לעשותן אלא א"כ אין לו מה יאכל. כה"ח, אבל לישראל אסור לו לספר גם אם אין לו מה יאכל דאחד המקיף ואחד הניקף חייב. כה"ח אות כ"ז.
נ. שהכל רואין שהוא קטן. ויש מתירין לגלח הקטן בפעם הראשונה בחוה"מ לעשות לו פיאות. כה"ח אות ל'.

עין משפט ג.

אור"ח סימן תקמח סעיף א

א. הקובר את מתו ברגל ^ב לא חל עליו אבילות ברגל ^ע, אלא אחר הרגל מתחיל למנות שבעה ונוהג בהם אבילות, ומונה ל' יום מיום הקבורה ^פ, ונוהג בשאר ימי הל' ככל גזירת שלושים ^צ.

עין משפט ד.

יור"ד סימן שלד סעיף א

א. העובר על דבר איסור מנדין אותו ^ק לאלתר ^ר.

הגה: אבל מכח ממון אין מנדין אותו עד שיתרו בו ג"פ.

ב. אין נידוי פחות מל' יום ^ש, ואם אינו חוזר בו חוזרים ומנדין אותו ואם אינו חוזר ממתנינים לו ל' יום ומחרימין אותו.

אפי' פגע הרגל באמצע אינו מפסיק הנידוי, וכל זה בנידוי שלהם ^ת שהיה חמור אבל נידוי שלנו שזה כמו נזיפה ^א שלהם שיעורו ז' ימים, ונזיפה שלנו יום אחד.

ס. בין יו"ט בין בחוה"מ, ב"י. ולא חל עליו אבילות כיון שהם ימי שמחה, בא עשה ד"ושמחת בחגיך" שהוא עשה דרכים ודוחה עשה דאבילות דיחיד. ואפי' יום ראשון שהוא מצות עשה מן התורה, וכ"ש למ"ד שגם יום ראשון אין אבילות מן התורה רק אנינות וכך העולם סוברים. כה"ח אות ב' מהב"י ביו"ד סי' שצ"ט סעיף י"ג.
ע. וגם אינו משנה מקומו בביהכ"ס.

פ. ואם מת בחוה"מ שמיני העצרת עולה במקום ז' ומשלים שלשים כמ"ש בסעיף ט"ז, אבל י"א דאין זה עולה לז' רק במת קודם הרגל, אבל בחוה"מ עולה שמיני עצרת רק ליום אחד ואין אומרים הלך אחר המיקל בזה, וכך העלה בכה"ח אות ה'.
צ. היינו בגילוח ותספורת ורחיצה בחמין.

ק. מימרא דרב חסדא במו"ק ט"ז ע"א. וכתב המגיה על השו"ע שכל הדינים שבסימן זה אין נוהגין כעת ונאסרו ע"פ חכמי התורה בזמננו מכח דינא דמלכותא. וכתב הט"ז בסוף סימן זה דגדולה מזה כתב בדרישה בשם מהרמ"ץ דמהר"ם כתב דבזמן הזה אין מנדין כל מי שראוי לנדות אפי' בעבירות גדולות פן ימנעו מלעשות תשובה ע"ש.

ר. משמע אפי' בלא התראה, מיהו בב"י משמע דאפי' בדבר איסור אין מנדין אלא א"כ התרו בו. ש"ך ס"ק ב'.
ואם מנדין גם באיסור דרבנן עיין בסעיף מ"ג.
ש. מברייתא במו"ק שם ט"ז ע"א.
ת. דהיינו של בני ארץ ישראל.
א. עיין בסעיף י"ד בענין נזיפה.

הגה: מנדין למי שהייב נידוי אפי' שעי"ז יש חשש שיצא לתרבות רעה ב.

עין משפט ה.ו. אר"ח סימן תקמה פעיף י

י. ג. בזמן הבית היו דנים בין דיני נפשות בין דיני ממונות^ב והיו משמתין ומכיין למי שלא קיבל עליו הדין.

עין משפט מ. יו"ד סימן שפ פעיף א

א. א. האבל אסור במלאכה, ברחיצה בסיכה בנעילת הסנדל ובתשמיש^ד. ואסור לו לקרות בתורה, ואסור בשאלת שלום, ובכיבוס, וחייב בעטיפת הראש ובכפיית המטה כל השבעה.

א. ב. אבל אסור לו להניח תפילין^ה ביום הראשון, ואסור בגיהוץ ובתספורת ושמחה ואיחוי הקרע כל הל' יום.

יו"ד סימן שצ פעיף א

א. א. האבל אסור לגלח שערו ראשו או זקנו, וכן כל שער שבו כל ל' יום^ו, ושער של השפה כל שמעכב האכילה תוך ז' אסור ואחר השבעה מותר.

ב. והט"ז כתב שאין לעשות מעשה ובנה"כ כתב לדחות ראיותיו דא"כ בטלה דין נידוי מישראל.

ג. משום צרכי רבים כך מבואר הטעם בירושלמי. מב"י, ומ"א ס"ק י"ז. ואף דבשבת ויו"ט אסור גזירה שמא יכתוב, בחוה"מ מותר אם הסכימו שניהם, דאלו לכפות עליהם, אינו יכול לא בתשרי ולא בניסן.

ד. מברייתא במו"ק דף כ"א ע"א, ובדף ט"ז ע"ב שם מייתי לה מקרא ע"ש.

ה. שם בדף כ"א.

ו. ממו"ק י"ד ע"א וע"ב, ודף י"ח, והעיר הש"ך דתימה שכאן פסק דמותר השיער המעכב האכילה ובב"י כתב דנקטינן כרמב"ם וראב"ד דאסור כלל.